

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

333.32

Hely

Idő

"1920"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím:

A szükséglakásokról

Forrás:

Népszava

Pp.
(Hely)1920 12/22
(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

333.32

"1920"

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

A szükséglakásokról.

Nincs ablaküveg és ajtóvasalás. — Nem lehet beköltözni a szükséglakásokba. — Üres lakások a külső periferiákon.

A lakásnyomoruság problémáinak megoldására közel két esztendő óta annyi rendelet, rendelkezés, helyesbítés és törvényigazítás látott napvilágot, aminek a nyomdaköttségi árától már legalább két állami palotát lehetett volna fölépíteni a lakásszükség komoly enyhítésére.

Mert ezek a rendeletek — sem a forradalmi, sem azt követő kormányok lakásrendelkezései — semmiféle enyhülést nem hoztak. Ma éppen olyan kétségbeejtő a lakásnyomoruság, mint volt a háború utolsó éveiben vagy talán az új erkölestelenséggel, a lakásszükségével súlyosbított is.

Ezt a problémát nem lehet adminisztratív úton, rendeletekkel megoldani. Nem lehet 10.000 ember kitelepítésével, az 540.000 emberrel megszorított fővárosnak lakásügyét még ideiglenesen sem elintézni. Itt a segítségnek egyetlen módja van: nagyarányú és azonnal való építkezés. Maguk az állam hivatalos szervei is látják az építkezés megkezdésének elkerülhetetlenségét és ezért közvetett úton felszólítják azokat a háztulajdonosokat, akik telkeiken még a háború előtt építkezésbe fogtak, de nem fejezhatték be 1914 óta a megkezdett munkát, hogy esetleges állami megegyezéssel fejezzék be végül a megkezdett építkezéseket. Ez az állami jóakarát azonban nem talált talajra az építkező háztulajdonosoknál. Addig nem hajlandók építkezni, amíg szabad kezük nem kapnak a házbérek megszállására — mert, amint mondják —, nem rezon addig háztulajdonosnak lenni, amíg az állam és nem a háztulajdonos szabja meg a lakások bérét. Sőt akadna állami kölcsön más magánvállalkozók bérházépítkezéseihez is, azonban senki nem akar építtetni. Indokuk nem a munkabérben

vagy az anyaghiányban rejlik, hanem abban a nekik kedvezőtlen számításban, hogy nem számíthatnak évi 12—16.000 koronás béreket egy-egy új kétszobás, most építendő lakásért. Bár történtek már kísérletek, hogy államilag legalább szükséglakások útján oldják meg a lakásnyomoruság problémáját, de ezek a kísérletek sem jártak komoly eredménnyel.

A lakáshivatal miniszteri biztosa, dr. Borsos Endre elhatározta, hogy az „uri házakba betolakodott proletárok kitelepítésére” szükséglakásokat építtet. Erre a célra a címkotai, a Pongrácz-úti és kelenföldi volt katonai barakokat akarták átépíteni. A munka meg is kezdődött és a régi katonai barakokat apró egy-egy kétszobás lakásrészekre osztották — barakokként közel 18 millió költséggel —, de nem tudták a kitelepítést megkezdeni, mert az utolsó pillanatban értesültek, hogy sem elemző üveg, sem ajtók, ablakok gyártásához, sem pedig elég vasalás nem áll az átalakításokat végzők rendelkezésére.

Igy a horribilis költségekkel megépített szükséglakások közel hét hónap óta nem adhatók át a közhasználatnak. Hét hosszú hónap óta okvetlen lehetett volna üveget és vasalási anyagot szerezni az üresen álló lakások számára, hogy helyet szorítsanak azoknak, akik egészségtelen, zsúfolt tömegmenhelyek atmoszférájában nyári epidémia előtt állanak.

Budapest lakásnyomorusága szoros és szomorú összefüggésben áll az elkövetkezendő nyár járványos betegségeivel. Amíg ilyenek a lakásviszonyok, hiába lesznek — ha lesznek — preventív egészségügyi intézkedések. A zsúfolt tömeglakások epidémiák fészkei maradnak. A nyári epidémiák hathatós megelőzését a szükséglakások rendbehozásával kell biztosítani. Közel 10.000 szükséglakás 2—3 heti munkával előteremthető és így közel 10.000 család jutna minden körülmények között egészségesebb házlékhöz, mint aminő ma a Nagydíófa- és Kisstáció-utcaák nyomortanyáin bérelt ágyaikkal, bacillusfészkeikkel rendelkezésükre áll.

s háziyomdája 1919.